

Forord til "Vær her nu"

Når jeg havde været slem som barn, foldede jeg hænderne og bad til Gud: "Fra nu af må jeg aldrig mere bande, aldrig mere spise mine bussemænd, aldrig mere skringe af min storebror". Jeg troede på det. At det fandtes – det perfekte liv uden knaster, hvor jeg kunne gøre mig selv lykkelig blot ved at tage mig sammen, og livet ville så lønne mig ved at være en lang, ubrudt landevej af Marabou-chokolade uden nødder.

Så blev jeg ramt af livet. Da jeg var helt ung, kom en livstruende og tarvelig ulykke på tværs – og alligevel kom jeg ud på den anden side. Da jeg var blevet mor første gang, mistede jeg på et splitsekund min egen, og da jeg havde to børn, mistede jeg så også min far.

Her står jeg i dag – med to børn og en mand, jeg har elsket i 18 år, med ar på sjælen og bussemændene inde i næsen. Og jeg har ofte en fornemmelse af, at jeg er lykkelig.

Men hvad er lykke egentlig? Findes der ikke nok en særlig bøn eller en hemmelig opskrift? Kan jeg bare tage mig sammen, flytte mig væk fra flyvende tagsten og købe nogle lykkelige sofagrupper og rense min hud for urene tanker? Kan jeg ikke nok folde mine hænder eller på anden vis handle mig frem til den forbaskede følelse? Jeg spurgte præsterne. "Nej", sagde de alle sammen. Det vigtigste, de fortalte mig, var, at vi skal tage fingrene helt ud af navlen. For præster er lykke nemlig en gave, noget der rammer os – måske endda når vi mindst venter det.

Og aldrig når vi kun er viklet ind i os selv. Jeg tror, jeg er lykkelig, men jeg får sværere og sværere ved at holde fast i, at det er rigtigt, at jeg er lykkelig. For vores forestilling om lykke og vores følelse af ret til lykke er så firkantet som en råhvid pude, og det lukker af for synet af det, der allerede er her – lige nu. Billederne af kernefamilien med hvidt-og-slidt-hjem og manden med tulipanerne i favnen i døren sidder så fast på vores nethinde og holder os evigt fanget i, at lykken ser ud på en speciel, perfekt måde.

Jeg tog derfor en machete under armen og fik 10 præster til at hjælpe mig med at hugge vores massive løgne om lykken ned. Tilbage stod noget, der slet ikke er så svært. Åh jo, det er

meget, meget, meget svært. Men at give og modtage lykke er ikke noget, vi ikke har eller ikke kan. For det kan handle om det blik, du bliver mødt med af en, du holder af. Eller det kan være at komme ud af byen og se en stor himmel.

Det, jeg selv har lært af præsterne, er især at være taknemmelig for det, jeg har – at lade al ulykke drukne sig i det, som allerede findes – en mand jeg stadig bliver elsket af, og nogle børn der engang imellem gør, hvad jeg siger. Jeg ved, at alle på en eller anden måde vil føle sig ramt af noget af det, præsterne i denne bog lærer os om lykke.

Og præsterne er her – de sidder nede i præstegården og venter på dig. Gå nu ud og brug dem.

Lotte Garbers, efteråret 2006